

„Štai aš, nes pašaukei mane“

Atėjo mums išganymo,
amžinybės diena. Dar kartą
girdėti šis dieviškojo Ganytojo
kvietimas, šie meilūs žodžiai:
Vocavi te nomine tuo –
pašaukiau tave vardu. Kaip
mūsų motina, Jis kviečia mus
vardu. Kviečia tuo meiliu,
šeimynišku kreipiniu. – Kviečia
ten, sielos gilumoje, ir mums
lieka atsiliepti: Ecce ego, quia
vocasti me – štai aš, nes
pašaukei mane, esu pasiryžęs,
kad šįkart laikas netekėtų lyg
vanduo per nugludintus
akmenis, nepalikdamas
pėdsakų. (Kalvė, 7)

lapkričio 28 d.

Tačiau pabandyk iš tikro atverti širdį Viešpačiui ir papasakok Jam savo istoriją. Nenorėčiau apibendrinti, bet galbūt vieną dieną draugas, eilinis krikščionis, toks pat kaip ir tu, atvėrė tau tolimus ir naujus, bet tuo pat metu ir senus evangelinius horizontus. Jis tau pasiūlė rimtai sekti Kristų, tapti apaštalu apaštalu. Galbūt tada tu praradai pusiausvyrą bei ramybę ir nebegalėjai jos atgauti, kol nepasakei Dievui „taip“, nes pats to panorėjai. Šis prabudimas ir yra pati antgamtiškiausia priežastis, pripildanti stipraus nuolatinio džiaugsmo, kuris pranyktų, jei tik nusigręžtum nuo Viešpaties.

Nemėgstu kalbėti apie privilegijuotus arba išrinktuosius asmenis. Jus renkasi ir apie jus kalba pats Kristus. Šventajame Rašte šventasis

Paulius sako: *elegit nos in ipso ante mundi constitutionem ut essemus sancti* (Eph I, 4) – mus išsirinko jau prieš pasaulio sutvėrimą, kad būtume šventi. Žinau, kad tokios mintys nesukelia tau pasididžiavimo ir neverčia manyti tave esant geresnį už kitus. Šis pasirinkimas glūdi ties mūsų pašaukimo ištakomis, turinčiomis būti mūsų nuolankumo pagrindu. Argi statome paminklus menininko teptukams? Aišku, teptukas prisideda kuriant šedevrus, tačiau visi nuopelnai tenka dailininkui. Mes, krikščionys, esame tik įrankiai pasaulio Kūrėjo, visų žmonių Atpirkėjo, rankose. (Kristus eina pro šalį, 1)
